

Závěrečná řeč

(Obhajoba – obž. Ing. Čerman a Ing. Bedač)

Vážený senát Krajského soudu,

Najvyšší súd ČSFR svojím rozsudkom ešte v roku 1990 rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu SSR a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v neprospech všetkých obžalovaných. Na strane 8 doslova uvádza: „*súdy rozhodli o vine obžalovaných na základe skutkového stavu veci, ktorý nebol dostatočne objasnený, ich rozhodnutia preto nie sú v súlade so zákonom*“. Nedostatočnosť skutkových zistení, nesprávnosť hodnotenia zadovážených dôkazov a nedodržiavanie vtedy platného trestného poriadku možno podľa rozsudku NS ČSSR zhrnúť do 5 okruhov:

1. **nerešpektovanie práva obvinených na obhajobu, keďže ich obhajoba bola bez akýchkoľvek poverení odmietnutá, boli odmietnuté (a to bez vykonania) všetky navrhnuté dôkazy v tomto smere ako nevierohodné, t.j. súdy hodnotili dôkazy, ktoré vôbec nevykonali** (napr. svedkovia preukazujúci pobyt obž. Kocúra v kritický deň, sestry Cohenové, svedkovia preukazujúci nepojazdnosť Bedačovho auta, pomocou ktorého mal byť spáchaný skutok podľa obžaloby a pod.)
1. **neodstránené závažné rozpory vo výpovediach svedkov, najmä pokiaľ ide o tzv. korunných svedkov** (napr. doprovod poškodenej sv. Urbánkom, ktorému mali podľa jeho výpovedí poškodenú doslova uniesť pred očami s viac ako 8 (ôsmimi) svedeckými výpoveďami svedkov vypočutých v r. 1976, ktorí potvrdzujú, že poškodená išla z internátu sama, výpovede sv. Karabínoša, ktorý v roku 1976 bezpečne opoznal 3 (nevinných) mladíkov, ktorí uniesli na aute zn. Škoda 120 poškodenú a ktorý v r. 1981 znovu vypovedal ako hodnoverný svedok, výpovede sv. Vozárovej, kde možno jej usvedčujúce výpovede považovať za absolútne bezcenné vzhľadom na okolnosti, za ktorých vznikli, pričom práve u tejto svedkyne ide o vzorovú ukážku účelovej práce vyšetrovateľov a pod.)
1. **preverenie existencie reálnej možnosti uskutočnenia tzv. žúru v rodinnom dome na Varínskej ulici v Bratislave v protiklade s ostatnými vykonanými dôkazmi** (ako napr. výsluchom majiteľky domu, jej syna, reálnej možnosti zadováženia a použitia kľúčov od tohto domu obžalovanými a pod.)

1. **vysporiadanie sa s otázkami spochybnených dôkazov expertízneho charakteru** (ako napr. pachové stopy, ich snímanie a uchovávanie, vykonanie hydrobiologickej expertízy, otázky týkajúce sa zmien fytoplanktónu a pod.), **pričom vo svetle dôkazov uskutočnených na hl. pojednávaní od roku 1991 dodnes považuje obhajoba riešenie a vysporiadanie sa s týmito otázkami za najmenej prioritné,**
1. **v neposlednom rade žiada Najvyšší súd ČSSR preskúmať otázku tzv. vynútených priznaní u obžalovaných** (fyzický a psychický nátlak), **preskúmanie zákonnosti a objektivity výsluchov u svedkyňi Vozárovej** (od roku 1980 niekoľkokrát zadržaná, vzatá do väzby, a to všetko v závislosti, či vypovedala podľa predstáv vyšetrovateľov a prokuratúry alebo nie!).

Právny názor Najvyššieho súdu ČSFR, vrátane vykonania naznačeného dokazovania je pre všetky orgány činné v trestnom konaní záväzný. Vyslovujem presvedčenie, že Krajský súd sa počas 13-ročného pojednávania tejto trestnej veci pokúsil vykonať naznačené dokazovanie, aj keď (vzhľadom na uplynutie času 27 rokov od zavraždenia poškodenej Cervanovej, resp. 22 rokov od vznesenia obvinení obžalovaným) iba v čiastočnom rozsahu.

Čo je však najpodstatnejšie, v rozhodujúcich pochybnostiach o zákonnosti zrušených súdnych rozhodnutí z roku 1982-1983 sa podarilo Krajskému súdu zadovážiť dostatok presvedčivých dôkazov, ktoré bez akýchkoľvek pochybností preukazujú, že trestné konanie, ktoré bolo vedené voči obžalovaným po vznesení obvinenia dňa 16.6.1981, bolo v podstatnej miere nezákonné, hrubo porušujúce trestný poriadok a ľudské práva ako také. Tomuto nezákonnému prípravnému konaniu predchádzala rozsiahla kriminalistická akcia, ktorú vykonávali na Slovensku počnúc rokom 1978 vybraní operatívci vedení plk. Pálkom z Prahy, ktorých jedinou úlohou bolo za každú cenu nájsť páchatel'ov dva roky neobjasnenej a z masovokomunikačných prostriedkov značne známej vraždy vysokoškolskej študentky medicíny, čo určite vrhalo zlý tieň na činnosť slovenských orgánov prípravného konania a prokuratúry ako strážcu socialistickej zákonnosti. Práve dvojročná neschopnosť slovenských orgánov činných v trestnom konaní primäla najvyššie stranícke orgány vyslať na Slovensko „českých expertov“, pre ktorých účel vypátrať vrahov posvätil nimi používané prostriedky, ktorými sa k naplneniu tohto účelu nakoniec dopracovali.

Činnosť týchto operatívcov spočívala v príprave a vykonštruovaní samotného skutku, jeho motívu a následne vo vytvorení páchatel'ov spomedzi stoviek ľudí, ktorí sa im dostali do rúk. S trepezlivosťou a s precíznosťou sebe vlastnou si vybrali obeť, ktoré po viacnásobnom spracovaní pod vytvoreným permanentným psychickým tlakom boli ochotné vypovedať o veciach, ktoré sa s najväčšou pravdepodobnosťou nikdy nestali. Následne, po vytvorení špeciálneho vyšetrovacieho tímu, tieto svoje obeť v jeden deň zadržali a podľa ich reakcií a ďalšej ochoty spolupracovať ich rozdelili na tzv. obvinených a tzv. korunných svedkov. Išlo

o Brázdu, Kocúra, Čermana, Andrašíka, Beňovú, Urbánka, Škrobánka a Vozárovú. Ďalší obvinení Dúbravický, Beďač a Lachmann pribudli až po viac ako mesiaci, pravdepodobne vďaka vynútenej obrazotvornosti už vtedy psychicky labilného Brázdu, ktorý tak napĺňal požiadavky vyšetrovacieho tímu pri dotváraní plastického scenára obľudného trestného činu.

Áno, vážený súd, dovolil som si vysloviť hypotézu, ktorá však, ako neskôr preukážem, je podopretá podstatne hodnovernejšími dôkazmi, ako hypotéza, ktorú títo operatívci, vyšetrovatelia a neskôr prokurátor povýšili na skutkovú vetu trestného činu v zmysle obžaloby, ako hypotézu, ktorú si osvojili Krajský súd a Najvyšší súd SSR v rokoch 1982-1983 natoľko, že je považovali za preukázanú.

O tom, že mnou vyslovená hypotéza má racionálny základ ma utvrdzuje nezodpovedaná otázka, prečo sa prokuratúra tak úporne obáva predloženia všetkých dôkazov, ktoré orgány činné v trestnom konaní vo veci zabezpečili od začatia trestného stíhania vo veci vraždy Ľudmily Cervanovej dňa 14.7.1976 až do 31.3.1977, kedy bolo toto trestné stíhanie prerušené. Čo asi tieto dôkazy obsahujú, keď ich prokuratúra nechce alebo nemôže predložiť súdu, hoci boli pozitívne vykonané. Vykonané zákonným spôsobom, vykonané podľa ustanovení trestného poriadku, vykonané po začatí trestného stíhania vo veci, dôkazy, ktoré v právnom štáte musia byť súčasťou trestného spisu. Obsahujú vari tieto dôkazy také skutočnosti, ktoré by postavili skutok, ktorý je mojim klientom kladený za vinu, do polohy ozajstnej hypotézy, resp. vykonštruovaného príbehu?

Áno, hovorím o desiatkach, možno stovkách svedeckých výpovedí uskutočnených v období 1 až 3 týždňov od únosu študentky medicíny Ľudmily Cervanovej spreď vysokoškolského internátu v Mlynskej doline. Hovorím o svedeckých výpovediach, pri ktorých sa zisťoval najmä okruh účastníkov diskotéky konanej dňa 9.7.1976, z ktorej sa poškodená domov už nikdy nevrátila. Hovorím o výsluchoch, z ktorých je s najväčšou pravdepodobnosťou zrejmé, kto všetko sa tejto diskotéky zúčastnil, a teda, či sa jej zúčastnili aj obžalovaní a tzv. korunní svedkovia, alebo nie. Možno práve z týchto výsluchov by mohlo byť súdu zrejmé, či účastníkmi tejto diskotéky boli obžalovaní a svedkovia Vozárová, Beňová, Urbánek, Škrobánek, Varga, Tokár, Gallo, Okénka, Antošovský, Hlavanda a pod., alebo ich proklamovaná účasť bola iba vrcholným dielom výroby dôkazov zo strany operatívnej skupiny plk. Pálku pri konštruovaní trestného činu a vyberaní jeho aktérov.

Vážený súd, z výpovede viacerých svedkov vypočutých na hlavnom pojednávaní po roku 2000, teda pred Vaším senátom, vieme, že ihneď po oznámení únosu poškodenej a následne po objavení jej tela, začali príslušné zložky bezpečnosti vypočúvať de facto všetkých účastníkov letnej aktivity, ktorí boli ubytovaní na internáte v Mlynskej doline, nehovoriac o tom, že boli vypočutí doslova všetci účastníci diskotéky konanej dňa 9.7.1976. Už dňa 11.7.1976 (t.j. v nedeľu dva dni po únose) bolo prerušené hlavné vysielanie v STV, kde útvary kriminálnej polície žiadali o spoluprácu pri objasnení únosu študentky medicíny všetkých, ktorí by mali mať o veci akékoľvek poznatky. Nezabúdajme, že poškodená bola

dcérou plukovníka letectva ČSA a priateľa generála Pješčáka, pod ktorého v tej dobe spadali všetky vyšetrovacie orgány v bývalom Československu. Na základe prihlásenia sa svedka Karabínoša a na základe jeho výpovede bolo dňa 22.9.1976 vznesené obvinenie z trestného činu vraždy poškodenej Ľudmily Cermanovej vysokoškolskému študentovi Hrmovi a jeho ďalším dvom priateľom.

Vtedy už boli vypočutí skoro všetci účastníci diskotéky či Letnej aktivity, avšak ich výpovede sa nedali ani proti obvinenému Hrmovi ani proti nikomu inému použiť. Vtedy sa tiež začalo hovoriť aj o tzv. „arabskej stope“ (v súvislosti s otcom poškodenej a jeho účinkovaniu ako pplk. letectva ČSA v Piešťanoch), avšak nič sa nepodarilo dokázať. Keď sa overila nepriestrelnosť alibi obvineného Hrmu, bolo dňa 31.3.1977 voči nemu trestné stíhanie zastavené, bol prepustený z väzby, pričom trestné stíhanie pre skutok vraždy bolo v ten istý deň prerušené. Keďže sa jednalo o ohavný a značne medializovaný skutok, ktorý nesmel zostať nepotrestaný, v roku 1978 nastúpila na Slovensku tzv. Pálkova skupina, o ktorej som už hovoril, a ktorá využívajúc neobmedzené právomoci pripravila po 3 rokoch žiaľ špinavej práce, pôdu pre zahájenie nezákonného procesu a následné vynesenie nezákonných rozsudkov. Podotýkam, že nezákonnými tieto rozsudky nenazvala obhajoba, za nezákonné ich označil práve NS ČSFR, ktorý ich aj, práve pre ich nezákonnosť, následne zrušil.

Ani operatívna skupina plk. Pálku to však nemala jednoduché. Ako sme sa z výpovede samotného plk. Pálku pred senátom NS ČSFR v Prahe dozvedeli, pomohla jej náhoda. Hneď v začiatkoch svojho pôsobenia oslovili svedka Tokára, ktorý z titulu svojej funkcie v ÚV SZM organizoval pre študentov počas letných aktivít diskotéky. Tento svedok si viac ako 2 roky po osudnej diskotéke spomenul, že bol práve na tejto diskotéke so svojou priateľkou Beňovou a že na tejto diskotéke bol aj Andrášik s dvomi naboso tancujúcimi Francúzkami. Treba podotknúť, že sv. Tokár sa zúčastňoval skoro všetkých diskoték, ktoré organizoval a po viac ako dvoch rokoch mohlo byť určenie presného dátumu jeho účasti na konkrétnej diskotéke značne problematické. Najmä ak tento svedok nebol v r. 1976 vôbec vypočutý, ako to sám uviedol pred senátom KS.

Následne pri neformálnom rozhovore plk. Pálkovi povedal, že sa mu raz jeho priateľka Beňová zdôverila, že jej priatelia z Nitry spáchali niečo strašné a ona nevie, či to má oznámiť.

Svedkyňa Beňová však v roku 1976 vypočutá bola (hoci prokuratúra jej výpoveď nepredložila súdu a teda ju z nejakého dôvodu zrejme zatajuje). Ako uviedla pred Vaším senátom, v roku 1976 vypovedala, že na diskotéke dňa 9.7.1976 nebola a keďže bývala na inej strane internátu, nič podozrivého ohľadom únosu poškodenej nezaregistrovala. Operatívna skupina plk. Pálku ju teda v roku 1978 vyhodnotila ako zjavne podozrivú, keďže už v roku 1976 tajila pri výpovedi svoju účasť na diskotéke a navyše kryla svojich priateľov z Nitry. Priateľov na čele so známym nitrančanom Milanom Andrášikom, ktorý tiež podľa sv. Tokára na diskotéke bol, priateľov, o ktorých (a znovu podľa výpovede sv. Tokára) vedela, že spáchali niečo strašné. Vznik verzie o páchateloch z Nitry na základe neformálnych výpovedí a spomienok svedka Tokára potvrdil samotný plk. Pálka pri svojom výsluchu pred senátom NS ČSFR.

A slučka sa začala sťahovať. Ďalším podozrivým sa stal svedok Škrobánek, ktorý bol tiež z Nitry a tiež bol ako medik na diskotéke. Aj on vypovedal už v r. 1976 a ani táto jeho výpoveď nebola prokuratúrou predložená súdu! Tento svedok si začal až v r. 1978 za asistencie svojráznych vyšetrovacích praktík plk. Pálku spomínať na osudnú diskotéku, ako aj na údajnú účasť Nitrančanov Brázdu, Vozárovej, Andrášika, dvoch Francúzok a priateľa Urbánka na tejto diskotéke. K týmto jeho „spomienkam“ prispela aj facka pri výsluchu, predvádzanie v putách z domu či z pracoviska na opakované a nekonečné výsluchy, ako aj na podobné formy fyzického a psychického násillia, ktoré operatívna skupina plk. Pálku rada a často používala. Aspoň takto to vypovedal pred Vaším senátom, vážený súd. Navyše, tento svedok tiež pred Vaším senátom pri svojej výpovedi doslova vyjadril „Moje svedomie nevie posúdiť, či to čo som vypovedal, je pravda“. Asi takúto mienku o hodnovernosti svojich výpovedí má jeden z korunných svedkov obžaloby v konaní pred súdom v rokoch 1982-83.

Podozrivým sa okamžite stal aj sv. Urbánek, ktorý bol tiež z Nitry a tiež spočiatku svoju účasť na osudnej diskotéke nepripúšťal (a teda vychádzajúc z logiky plk. Pálku úmyselne zatajoval). Výsledkom nátlakovej práce operatívnej skupiny plk. Pálku na tomto „kvázi svedkovi“ je, že tento postupne do roku 1981 rozširoval okruh podozrivých o ďalších Nitrančanov, a to Brázdu, Vozárovú, Kocúra, Bedača, Dúbravického a Lachmana. Navyše, tento je na základe usmerňovania a metód plk. Pálku dodnes presvedčený, že poškodenú Ľudmilu Cervanovú osobne z diskotéky odprevádzal a túto mu pred očí uniesli Andrášik, Kocúr a Brázda. A to napriek tomu, že jeho výpoveď je z pohľadu výpovedí asi 10 svedkov z r. 1976 zjavne nepravdivá. Ja osobne sa jeho strachu zmeniť jeho vynútené výpovede ani nečudujem, tento svedok veľmi dobre vie, ako v takejto situácii dopadla svedkyňa Vozárová a svedok Varga.

Ďalším podozrivým sa tiež okamžite stal Milan Andrášik, ktorý bol tiež z Nitry a ktorý už v roku 1978 pred plk. Pálkom pripúšťal, že bol v lete 1976 na jednej či dvoch diskotékach v Unicklube s priateľom Čermanom a dvomi Francúzkami, hoci nedokázal po dvoch rokoch upresniť presný dátum. Tvrdošijne však trval na tom, že sa všetci pred polnocou vrátili domov, kde ich navyše čakala Čermanova manželka. Keďže však plk. Pálka rozhodol, že to bolo práve 9.7.1976 a keďže obž. Andrášik taktiež nevypovedal v roku 1976 a navyše bol z Nitry, pre operatívnu skupinu plk. Pálku to bol jasný dôkaz, že má pred sebou podozrivého č. 1, ktorý zatajil svoju účasť na diskotéke a zrejme tají aj niečo viac. Pre plk. Pálku sa stal Andrášik veľmi zaujímavým materiálom, najmä keď zistil, že spolupracuje, že nemá problém si osvojiť, že na diskotéke bol práve 9.7.1976, a navyše, keď už v roku 1980 dokázal sv. Vozárovej do očí povedať, že bola aj ona dňa 9.7.1976 na diskotéke, čím ju de facto zlomil a naštartoval tak jej krutý údel. Nehovorím to preto, aby som niekoho súdil. O to viac, že sám neviem, ako by som sa v pozícii Andrášika, Urbánka a mnohých ostatných obetí plk. Pálku zachoval ja sám. Hovorím to preto, aby som poukázal, aké vyšetrovacie peklo rozpútal plk. Pálka len preto, aby si vyrobil zásluhy na odhalení zákerných a spravodlivosti dlhú dobu unikajúcich páchatel'ov obľudnej vraždy.

Automaticky sa podozrivým stal aj František Čerman, presne podľa kritérií výberu obetí Pálkového tímu (bol s Andrašikom a Francúzkami na diskotéke, bol z Nitry a tiež v roku 1976 nevypovedal). Tento pri nespočetných výsluchoch v rokoch 1978-1980 nepopieral, že bol s Andrašikom a 2 Francúzkami v lete 1976 na diskotéke v Unicklube, pričom nevytlúčil po dvoch rokoch ani dátum 9.7.1976, nebol však ochotný viac spolupracovať s operatívnou skupinou plk. Pálku. Mám tým na mysli rozvíjať hypotézy o účasti ďalších nových Nitrančanov na diskotéke a o tom, kto koho odprevádzal a kto dal komu facku. Jasným dôkazom používania nátlaku zo strany plk. Pálku na Čermana je jeho list adresovaný Ministrovi vnútra ČSSR, ktorý napísal už v roku 1978 a ktorý je založený v súdnom spise. V tomto liste si Čerman dovoľil protestovať proti nátlaku plk. Pálku a jeho ľudí pri jeho vyťažovaní a takisto sa ohradil proti psychickému teroru, ktorý plk. Pálka používal voči svojim obetiam (najmä z nitrianskeho regiónu), aby si ľahšie a rýchlejšie osvojili skutkové udalosti rodiacej sa trestnej kauzy, vykonštruovanej jeho operatívnym tímom.

Ďalšiu podozrivú, v roku 1976 medičku, svedkyňu Vozárovú, tak isto z Nitry, si musel plk. Pálka v apríli 1980 ponechať 2 dni v CPZ, kým pripustila, že bola na diskotéke. Aj to až vtedy, keď jej to do cely prišli osobne povedať Urbánek a Andrašik, v tej dobe už po dvojiročnom spracovávaní Pálkovým tímom. Ako svedkyňa Vozárová vypovedala pred Vaším senátom, citujem, „vtedy nastal u mňa zlom, bola som tehotná a mala som tesne pred svadbou“, (svadbu mala 25.4.1980). Operatívna skupina plk. Pálku vedela totiž zvoliť excelentný pracovný postup pri plánovaní termínov výsluchov a zadržiavaní vytypovaných osôb s očakávaním, kedy s najväčšou pravdepodobnosťou dôjde u tzv. „zaťatých“, ale v konečnom dôsledku použiteľných svedkov k zlomu. Zdá sa, že plk. Pálka a jeho ľudia vedeli o psychológii a strachu človeka, ako aj o ich využívaní a kombinovaní podstatne viac, ako si dokážeme predstaviť. O spôsobe ich práce sa mal možnosť senát KS dozvedieť z výpovedí svedkov ako napr. Dr. Kollárová, Hlavanda, Varga, Vozár, Antošovský, Beňová, Bónová, Galo a pod.

Výsledkom tejto účelovej práce operatívnej skupiny plk. Pálku boli dva nechcené potraty (sv. Beňová a sv. Vozárová), viac ako 5 rozbitých manželstiev, vynútená emigrácia svedka Vargu, ťažká duševná choroba Romana Brázdu, niekoľko desiatok navždy poznačených životov obžalovaných, ich rodinných príslušníkov a niektorých svedkov, tri roky väzenia sv. Vozárovej a zhruba 60 rokov, ktoré strávili obžalovaní vo väzbe a vo výkone trestu odňatia slobody. Na druhej strane bolo tiež výsledkom tzv. Pálkovej operatívnej skupiny vytvorenie vyšetrovacieho tímu na jar 1981, ktorý spolu s vytypovanými podozrivými prevzal aj vykonštruovanú vyšetrovaciu verziu o znásilnení a vražde poškodenej Ľudmily Cermanovej skupinkou tzv. „Zlatej nitrianskej mládeže“ unikajúcej dlhé roky spravodlivosti, ďalej nebývalú mediálnu publicitu o úspechu práce československých kriminalistov, o úspechu a sile socialistickej zákonnosti, kde široká vrstva rozhorčených občanov s potešením prijala vysoké tresty pre mladíkov, ktorí s pomocou vplyvných straníckych rodičov chceli uniknúť spravodlivosti. Áno vážený senát, takto bola v rokoch 1981 – 1983 médiami vytvorená a neúnavne živená verejná mienka, ktorá nám zostala až do dnešných dní. Áno vážený senát, do dnešného dňa je pre väčšinu občanov a nakoniec aj pre médiá jednoduchšie prijať skutočnosť, že do väzenia boli poslaní zhýralí mladíci vyštudovaní za peniaze pracujúcich, ktorých chránili pred spravodlivosťou skoro 5 rokov ochranné krídla ich papalášskych rodičov, ako skutočnosť, že socialistické orgány nedokázali nájsť vrahov mladej nevinnej

vysokoškolačky. Načo sa zaoberať problémom, či orgány činné v trestnom konaní hľadali dostatočne pravdu a opierali sa o zákonné, objektívne a presvedčivé dôkazy, keď bolo oveľa jednoduchšie prijať opojenie z dlho očakávaného odsúdenia a potrestania brutálnych vrahov, hoci na základe vyfabrikovaných dôkazov. Pre spoločnosť bolo predsa dôležitejšie, aby zabezpečila občanom pocit zadosťučinenia, že aj deti komunistických funkcionárov sa nevyhnú spravodlivému trestu, ako priznanie, že nedokázala objasniť brutálnu vraždu a potrestať jej páchatel'a, či páchatel'ov.

Áno, toto všetko bol výsledok nezákonných praktík a práce operatívnej skupiny vedenej plk. Pálkom. Aby som však bol spravodlivý, cieľ Pálkovej skupiny nájsť vrahov poškodenej Cervanovej nebol zlý, zlé a nezákonné boli len praktiky, ktoré Pálkova skupina používala k dosiahnutiu tohto cieľa.

Vyšetrovací tím vedený mjr. Jiskrom, ktorý vznikol v apríli 1981 a ktorý nekriticky prevzal výsledky operatívnej skupiny plk. Pálku spolu s vyšetrovacou verziou o vykonaní samotného skutku a s okruhom podozrivých, mal už podstatne jednoduchšiu situáciu. Išlo iba o správne načasovanie zadržania podozrivých a podľa ich reakcií spojených so strachom a z toho vyplývajúcou ochotou ďalšej spolupráce, týchto rozdeliť na obvinených a svedkov.

Keďže jediný obžalovaný Kocúr (zo skupiny Nitrančanov, ktorá bola dňa 15.6.1981 zadržaná) ešte neprišiel do styku s vyšetrovaním tohto prípadu a jeho prípadné priznanie by malo z procesného hľadiska nesmiernu váhu, bolo zadržanie naplánované na druhý deň po Kocúrovej promócií. Plán vyšetrovateľov slávil úspech. Obž. Kocúrovi sa plány o budúcom živote promovaneho inžiniera zosypali ako domček z kariet a po dvoch dňoch tvrdého presviedčania a stále dookola opakovania vyšetrovacej verzie o znásilnení a vražde poškodenej Cervanovej, učinil tento tzv. „spontánnu“ výpoveď, kde sa ku skutku priznal. Práve táto tzv. „spontánnu“ výpoveď sa stala (podľa výpovede vtedajšieho prokurátora Dr. Valašíka) korunným usvedčujúcim dôkazom pre vynesenie odsudzujúcich rozsudkov v rokoch 1982-1983.

K samotnej výpovedi sa obž. Kocúr aj pred vašim senátom už viackrát vyjadril. Celkom zreteľne sa vyjadril aj k vzniku tejto výpovede a k skutočnostiam, ktoré ho k nej dovedli. Len okrajovo chcem poznamenať, že táto výpoveď iba obsahuje popis tých skutočností, ktoré boli v čase jej vzniku vyšetrovaciemu tímu známe, resp. vychádzali z vtedy dostupnej vyšetrovacej verzie. Ak by táto výpoveď bola naozaj spontánnu (t.j. pravdivá), prečo potom obsahovala toľko nepravdivých skutočností (napr. zložení posádky Brázdovho auta, ktorým sa mali dovieť do Bratislavy, o mieste konania diskotéky, lokalizácii privátu a pod), ktoré sa následným vyšetrovaním ukázali ako objektívne nemožné a museli byť niekoľkokrát upravované?! Ide teda o spontánnu a pravdivú výpoveď, alebo o vynútené priznanie, kde po dvoch dňoch hrubého nátlaku zlomený Kocúr iba monotónne popisuje naučený priebeh vykonštruovaného deja.

Čo však bolo najdôležitejšie, práve táto Kocúrova výpoveď následne poslúžila vyšetrovateľom na zlomenie spoluobvinených Brázdu, Andrášika a Lachmana a viacerých svedkov na čele so svedkyňou Vozárovou, ktorým túto výpoveď vyšetrovatelia s obľubou opakovane púšťali. Možno sa čudovať ich sebazničujúcej kapitulácii, keď im znovu a znovu prehrávali Kocúrov monotónny hlas, ktorým bez akéhokoľvek emotívneho náznaku usvedčuje jemu známe či úplne neznáme osoby, pochádzajúce z Nitry.

Aj z tohto pohľadu, vážený senát, t.j. z pohľadu faktov popisujúcich priebeh vyšetrovania v prípravnom konaní v roku 1981, ktoré vyšli najavo počas tohto hlavného pojednávania ako z výpovedí obžalovaných, tak aj z výpovedí viacerých svedkov, bude potrebné vyhodnotiť tzv. priznávajúce výpovede obžalovaných, tak, ako to nariadil NS ČSFR vo svojom zrušujúcom rozsudku. Obhajoba obž. Ing. Čermana a obž. Ing. Beďača považuje tieto výpovede za vynútené.

Žiaľ, k výpovediam Romana Brázdu nie je možné sa vyjadrovať vzhľadom na jeho vylúčenie z tejto trestnej veci, hoci práve na jeho výpovediach je možné celkom jednoznačne dokázať manipuláciu vyšetrovateľov s psychicky labilným a zrejme už v roku 1981 aj psychicky chorým človekom. Súčasťou tejto tragickej manipulácie bolo aj využívanie služieb tzv. konfidentov, čiže väzňov regrutovaných z tej najväčšej ľudskej spodiny, ako boli viacnásobní vrahovia, sadistický násilníci a sexuálni úchylníci. Nasadenie väzenských konfidentov nie je výmysel obžalovaných, ako sa to snažili prezentovať vypočutí vyšetrovatelia či bývalý prokurátor. Nasadenie ničoho sa neštítiacich konfidentov je fakt, ktorý potvrdil vo svojej výpovedi a jeden zo strojcov tohto psychologického nátlaku znalec Doc. Dobrotka. Ten Doc. Dobrotka, ktorý sa v úlohe nezávislého experta osobne podieľal na rozpútaní a pripravovaní psychologického teroru voči bezbranným osobám, pričom bol sledovaný jediný cieľ – vynútiť akékoľvek priznania a usvedčenia, ktoré budú aspoň čiastočne zabezpečovať udržateľnosť vykonštruovanej vyšetrovacej verzie. Výpovede Romana Brázdu, ktoré sú chronologicky založené v súdnom spise spolu s o zápisnicami z prevedených konfrontácií, poskytujú dokonalý obraz o manipulácii s týmto človekom (stačí si ich iba pozorne prečítať). Tieto výpovede možno nazvať akokoľvek, len nie ako hodnoverný dôkaz, na ktorom môže akýkoľvek nezávislý súd postaviť odsudzujúce rozhodnutie.

Keďže však vynútené priznania nemajú spravidla dlhú trvácnosť a keďže už samotná obžaloba v r. 1982 bola postavená viac menej na týchto vynútených priznaniach, bolo potrebné zachovať aspoň jediné. Ako k tomu prišlo, vypovedal pred vašim senátom obžalovaný Lachman. Podľa jeho výpovede mal tento urobiť so zástupcom obžaloby dohodu spočívajúcu v tom, že obžalovaný Lachman zotrvá až do konca na svojej vynútenej výpovedi a obžaloba sa mu odmení tým, že ho vynechá z priamej účasti na trestnom čine vraždy, čím sa vyhne vysokému trestu odňatia slobody a že mu dokonca zariadi podmienené prepustenie z jeho výkonu. Aspoň takto to tvrdil obž. Lachman svedkovi Dr. Valašíkovi do očí pred vašim senátom. Takáto dohoda samozrejme nemá a nikdy nemala oporu v našom trestnom poriadku a ak bola, bola nezákonná. Či vôbec existovala a v akom rozsahu, to je samozrejme

vecou posúdenia Vás, vážený senát. Jedno je však isté. Podmienky údajnej dohody, ktorú nám popisoval obž. Lachman, boli do bodky naplnené. Obž. Lachman neodvolal svoju vynútenú usvedčujúcu výpoveď, obžaloba z vraždy bola voči jeho osobe tesne pred vynesením pôvodného prvostupňového rozsudku stiahnutá, a v porovnaní s ostatnými obžalovanými dostal symbolický trest (aj je možné 4 roky väzenia považovať za symbolický trest). Krajský prokurátor však podal odvolanie aj voči obž. Lachmanovi.

Stala sa však zaujímavá a v justičnej praxi 80-tych rokov neobvyklá vec. Dňa 8.4.1983, t.j. deň pred zasadnutím odvolacieho súdu, povolil predseda senátu NS SSR Dr. Máder návštevu pplk. Rohanovi z vyšetrovacieho tímu plk. Pálku vo väzbe u obž. Lachmana. Z akého dôvodu chcel navštíviť český operatívca obž. Lachmana nevieme. Nedá sa ale ani vylúčiť, že mu chcel iba pripomenúť nejakú dohodu. Následne zobral zástupca GP SSR odvolanie voči obž. Lachmanovi späť. Tým ale ešte podmienky „údajnej“ dohody neboli podľa predstáv obž. Lachana celkom naplnené. Obž. Lachman bol síce podmienene prepustený z výkonu trestu, okresný prokurátor však podal sťažnosť, ktorá mala odkladný účinok, čím hrozilo, že obž. Lachman aj naďalej zostane ešte nejakú dobu vo väzení. Avšak ešte v ten istý deň okolo obeda navštívil otec obž. Lachmana svedka Dr. Valašíka, ktorý v tej dobe už pracoval vo významnej funkcii na GP SSR. Žeby mu prišiel Lachmanov otec pripomenúť nejakú dohodu? To sa už nikdy s istotou nedozvieme. Faktom zostáva, že sv. Dr. Valašík okamžite telefonicky zariadil stiahnutie sťažnosti a ešte v ten deň poobede bol obž. Lachman na slobode. Svedok Dr. Valašík svoju intervenciu pri svojej výpovedi pred vaším senátom priznal s odôvodnením, že keďže usúdil, že podmienky na podmienene prepustenie boli splnené, postupoval tak ako postupoval, pričom išlo o bežný úradný postup a takto zvykol bežne vybavovať podnety občanov, ktorí sa na neho osobne v pracovnej dobe obracali.

Vážený senát, už skoro 20 rokov robím obhajcu a prichádzam do styku so zástupcami rôznych orgánov činných v trestnom konaní a stretávam sa s rôznymi spôsobmi ich práce. Za celú svoju prax som sa jediný krát nestretol s podobným prístupom takého bleskového vybavenia ústneho podnetu občana, ktorý sa náhodne zastavil u pracovníka generálnej prokuratúry a vyslovil svoj nesúhlas so stanoviskom zástupkyne okresnej prokuratúry, ktorá podala sťažnosť proti rozhodnutiu súdu. Až z výpovede sv. Dr. Valašíka pred vaším senátom som sa dozvedel, že v 80-tych rokoch bol takýto postup a takáto prax celkom bežná.

Aj z tohto pohľadu je potrebné posudzovať otázku tzv. vynútených priznaní a okolností, ktoré k nim mali viesť tak, ako je to uvedené v rozsudku NS ČSFR. NS ČSFR ďalej prikázal Krajskému súdu, aby sa pokúsil odstrániť zjavné rozpory vo výpovediach viacerých svedkov, s ktorými sa súdy v rokoch 1982-83 nevysporiadali. Ide predovšetkým o výpoveď svedka Urbánka, ktorá bola v zjavnom rozpore so svedeckými výpoveďami svedkov Prieložnej, Mlynarčíkovej, Komoru, Kozáka, Vereša, Babulica, Mrázka, Vanka, Veselého a ďalších. Ďalej, zjavné rozpory vo výpovediach svedkov Karabínoša, ale najmä sv. Vozárovej, kde mal KS objasniť, či zmeny v jej výpovediach po tom, ako preukázala, že v čase konania diskotéky bola na vodáckom sústreďení v Revištskom Podzámčí viac ako 150 km od Bratislavy, nesúviseli s jej niekoľkonásobným zadržaním a opakovane uvalenou väzbou.

Vážený senát, na hlavnom pojednávaní konanom za Vašej účasti, boli vypočutí skoro všetci svedkovia, ktorých výpovede pochádzajúce z rokov 1981 – 1982 sa nachádzali v súdnom spise. Títo svedkovia nám k samotnému skutku, spáchanie ktorého je obžalovaným kladené za vinu, neuviedli prakticky nič. Napriek tomu považujem ich výpovede pred týmto senátom za nesmierne cenné, nakoľko ste mali možnosť, vážený senát, prostredníctvom ich výpovedí získal veľmi presné a podrobné skutkové okolnosti, za ktorých ich výpovede v prípravnom konaní vznikli. V tejto súvislosti len pripomínam tzv. korunných svedkov, ako sv. Vozárová, Beňová, Kollárová, Okénka, Škrobánek, Vozár, Hlavanda a ďalší, nevynímajúc svedka Vargu, ktorý 3 mesiace po svojej vynútenej výpovedi v r. 1981 emigroval a dodnes žije v zahraničí. Všetci títo svedkovia zhodne a podrobne pred senátom KS vypovedali, čo predchádzalo ich výpovediam z prípravného konania, aký psychický a niekedy i fyzický nátlak bol na nich vyvíjaný ako operatívnou skupinou plk. Pálku, tak aj jednotlivými členmi vyšetrovacieho tímu. Všetci títo svedkovia potvrdili, že ich výpovede boli vykonštruované vyšetrujúcimi orgánmi, pričom mnohým z týchto svedkov ich podpísanie zabezpečilo, že neboli obvinení z trestného činu vraždy a znásilnenia. Nezabúdajme, že všetci títo korunní svedkovia boli z Nitry, nikto z nich okrem Beňovej a Škrobánka v roku 1976 nevypovedal, a teda podľa logiky plk. Pálku boli nanajvýš podozrivý a takto s nimi bolo aj zaobchádzané. Akákoľvek nespolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní bola teda u týchto osôb apriori považovaná za zatajovanie trestnej činnosti a marenie vyšetrovania. Jedine podvolenie sa nátlaku Pálkovej operatívnej skupiny a postupné osvojovanie si plk. Pálkom vykonštruovanej verzie o znásilnení a usmrtení Ľudmily Cervanovej, zabezpečilo všetkým perspektívu, že nestrávia zvyšok života vo väzení.

Ďalším významným dôkazom, ktorý nariadil NS ČSFR vykonať, bol uskutočnený výsluch svedkýň sestier Cohenových z Francúzska. Tieto svedkyne svoju výpoveď uskutočnenú po 27 rokoch od ich návštevy bývalého Československa opreli o poznámky z denníka, ktorý si jedna zo sestier počas pobytu denne písala. Denníka, ktorý bol v r. 1982-83 prokurátorom a aj súdmi označený za falsum. A práve tu sa dostávame k veľmi závažnej skutočnosti, ktorá podľa názoru obhajoby prináša v prejednávacom prípade významný zvrat. Podľa tohto denníka totiž sestry Cohenové datovali svoju účasť na diskotéke v Unicklube spolu s Františkom Čermanom a Milanom Andrášikom na deň 8.7.1976, teda deň pred diskotékou, z ktorej bola unesená poškodená Ľudmila Cervanová. Podľa výpovede sestier Cohenových, niekto z vystupujúcej kapely hral na husle. V spise sa nachádza doklad, ktorý preukazuje, že dňa 8.7.1976 vystupovala v Unicklube skupina Jany Kociánovej, kde jeden člen hral aj na husle. Je teda záznam v denníku sestier Cohenových o ich účasti na diskotéke falsum, alebo naopak, prináša tento záznam významný zvrat v celom prejednávacom prípade?

Vážený senát, v súdnom spise sa nachádzajú výpovede aspoň niektorých účastníkov diskotéky 9.7.1976, na ktorej došlo k únosu Ľudmily Cervanovej, ktoré boli uskutočnené v rozmedzí 1-2 mesiacov po tejto udalosti, t.j. výpovede svedkov z r. 1976. Hoci je preukázané, že takýchto výpovedí priamych účastníkov osudnej diskotéky bolo niekoľkonásobne viac, pričom obžaloba ich pred vaším senátom naďalej zamlčuje, možno povedať, že tieto výpovede síce starostlivo vybraté výpovede poskytujú súdu asi najhodnovernejšie popisovanie udalostí, ktoré sa dňa 9.7.1976 v Mlynskej doline

v Unicklube. Majú teda pre súd najsilnejšiu vypovedáciu a dôkaznú hodnotu. V tejto súvislosti si nemožno nevšimnúť jednu zásadnú vec. V ani jednej jedinej takejto svedeckej výpovedi uskutočnenej krátko po konaní osudnej diskotéky sa nenachádza zmienka o účasti dvoch Francúzok, ktoré sa výstredne zabávali a tancovali bosé. Podotýkam, že v r. 1976 nebolo ani v Unicklube, ani v žiadnom inom vysokoškolskom klube v Bratislave bežné, aby sa študentskej diskotéky zúčastnili dve výstredne tancujúce francúzske dievčiny a aby si nikto na ich účasť nespomenul! O to viac, keď z výpovedí priamych svedkov vieme, že hlavným zámerom bezpečnostných orgánov vyšetrujúcich únos a vraždu Ľudmily Cervanovej v roku 1976 bolo hlavne zistiť čo možno najpresnejší okruh osôb, ktoré sa diskotéky zúčastnili.

Obávam sa, že ani ďalšie desiatky a možno stovky výpovedí účastníkov diskotéky z 9.7.1976, ktoré zostali pred súdom zatajené, neobsahujú žiadnu zmienku o dvoch výstredných Francúzkach. Ako je teda možné, že si práve na tieto dve Francúzky, ktoré automaticky dokazovali účasti Andrášika a Čermana na diskotéke, spomenul po dvoch rokoch až svedok Tokár? Nebol to práve svedok Tokár, ktorý po dvoch rokoch a niekoľkých pohovoroch s plk. Pálkom spojil svoje spomienky z diskotéky konanej dňa 8.7.1976 so svojimi spomienkami na diskotéku dňa 9.7.1976, ak vôbec tento svedok na tejto diskotéke bol. Pretože ak áno, a navyše z pozície jej hlavného usporiadateľa, bol by zrejme celkom určite vypovedal aj v r. 1976.

A práve nejasné spomienky sv. Tokára na dve Francúzky, ktorým vybavoval spolu s Andrášikom na požiadanie svojej priateľky Beňovej vstup na diskotéku, ktorú po dvoch rokoch mlčania a následne po niekoľkých neformálnych pohovoroch s plk. Pálkom datoval práve na deň 9.7.1976, sa stali pre operatívnu skupinu plk. Pálku axiomou, ktorú už nebolo treba ďalej preverovať či dokazovať, axiomou, o ktorej sa nepochybovalo a nediskutovalo. Axiomou, že na diskotéke konanej dňa 9.7.1976 sa zúčastnili dve Francúzky s dvomi Nitrančanmi, ktorí museli patriť do skupinky, o ktorej (znovu podľa dvojročných spomienok sv. Tokára) sv. Beňová vedela, že spravili niečo strašné. Táto základná axioma sa stala podkladom pre vznik vyšetrovacej verzie o vykonaní trestného činu vraždy neskôr premietnutého do skutkovej vety obžaloby a podkladom pre vytypovanie a následné doplnenie okruhu páchatel'ov a korunných svedkov z osôb pochádzajúcich z Nitry. Z výpovedí svedkov Beňovej, Vozárovej, Gala, Kollárovej, Urbánka, Okénku, Vargu, Antošovského, Hlavandu a ďalších vieme, že operatívna skupina plk. Pálku považovala od počiatku účasť Andrášika, Čermana a dvoch Francúzok na diskotéke dňa 9.7.1976 v Unicklube za vec jednoznačne danú a nespochybniteľnú!

Zostáva teda nedoriešenou otázka, kto sa mýlil, či sestry Cohenové pri písaní svojho denníka počas svojho pobytu v Československu, hoci ostatné udalosti, ako návšteva Prahy, židovského múzea a pod. boli naprosto presné, alebo svedok Tokár, ktorý po dvoch rokoch datoval účasť Beňovej, sestier Cohenových, Andrášika a Čermana na diskotéke práve na deň 9.7.1976. S týmto závažným faktom a markantným rozporom sa budete musieť, vážený senát tiež vysporiadať.

Vo svetle prednesených faktov považujeme ďalšie námietky NS ČSFR vo vzťahu k zrušeným rozsudkom, ako preverenie alibi jednotlivých obžalovaných, preverenie reálnej možnosti uskutočnenia neviazaného žúru v rodinnom dome na Varinskej ulici v Bratislave bez zanechania akýchkoľvek stôp, preverenie reálnej možnosti večerného odchodu a ranného príchodu sv. Vozárovej z vodáckeho sústreduenia pri jej bleskovom „odskočení“ si na diskotéku do Bratislavy, expertízne preverenie tzv. pachových stôp a spôsobu ich odoberania a konzervovania, hydrobiologickej expertízy a pod. z pohľadu obhajoby obž. Ing. Čermana a Ing. Beďača za nadbytočné a z časových dôvodov sa nimi v záverečnej reči nebudem zaoberať. Predpokladám, že tieto otázky rozoberie niektorý z mojich kolegov, alebo niektorý z obžalovaných. V tejto súvislosti mi však nedá poukázať na absurdné a účelovo vykonštruované skutočnosti, ktoré boli a sú v obžalobe označované za dôkazy o vine obžalovaných.

Je to predovšetkým označenie Beďačovho auta, ktoré vlastnil v r. 1976, za auto použité pri spáchaní trestného činu. Treba konštatovať, že vďaka vynúteným doznaniam sa okruh páchatel'ov rozšíril už necelý mesiac po vznesení prvých obvinení natoľko, že na ich rozvoz dňa 9.7.1976 nepostačovalo iba auto Romana Brázdu. Vznikla teda akútna potreba nájsť ďalšieho vodiča s vlastným autom. Dnes sa už nedozvieme, kto dal vyšetrovateľom tip na Ing. Beďača a jeho Fiat-ku. Vieme len, že asi 3 týždne po uvalení väzby sa začalo jeho meno nejasne spomínať vo výpovediach Romana Brázdu a neskôr spolupracujúceho Juraja Lachmana v súvislosti s Fiatom 600 červenej farby. Že Ing. Beďač mal Fiat 500 farby žltej, ako aj skutočnosť, že tento bol v júli 1976 nepojazdný a stál rozobratý v garáži, už bola iba nepodstatným detailom, ktorý nepovažovali vyšetrovatelia v r. 1981 nijak preverovať. Detailom, ktorý bol výsluchom svedkov na hlavnom pojednávaní pred Vaším senátom potvrdený a tým celá vykonštruovaná vyšetrovacía verzia premietnutá v obžalobe o účasti Ing. Beďača a jeho auta na žalovanom trestnom čine úplne vyvrátená.

Ďalšou vykonštruovanou skutočnosťou, ktorá okrem vynútených priznaní nebola a ani nemohla byť ničím iným preukázaná, bolo lokalizovanie tzv. „žúru“ do rodinného domu na Varinskej ulici. Vážení súd, stopy po pijanských a sexuálnych orgiách, ktoré sa podľa skutkovej vety obžaloby mali dáť 9.7.1976 udiť v tomto rodinnom dome, by si musela všimnúť nielen poriadkumilovná majiteľka svedkyňa Turčanová, ale aj otrlá upratovačka bratislavských útulkov pre bezdomovcov. Keďže však privát pod Slavínom, spomínaný v tzv. Kocúrovom spontánnom priznaní sa nenašiel, a ani Pálkova skupina ani vyšetrovatelia z r. 1981 žiadny iný vhodnejší úkryt pre tzv. „žúr“ nenašli, uspokojili sa s adresou bývalého privátu Andrášika a Čermana, hoci tento opustili viac ako pol roka pred konaním osudnej diskotéky. Iba veľká dávka fantázie mohla viesť súdy prejednávajúce túto trestnú vec v r. 1982 a 1983 k povýšeniu tejto absurdnej konštrukcie za hodnoverný dôkaz.

Avšak najabsurdnejšou fikciou prezentovanou v tomto trestnom konaní ako skutočnosť zostáva a zrejme aj zostane to, ako sa orgány činné v trestnom konaní vysporiadali s otrasom, ktorý spôsobila sv. Vozárová, keď po 4 mesiacoch od vznesenia obvinenia obžalovaným preukázala, že v čase únosu Ľudmily Cernanovej sa nachádzala viac ako 150 km od Bratislavy na vysokoškolskom vodáckom sústreduení. Pre vyšetrovateľov a prokuratúru to

musel byť iste šok. V tej dobe bola totiž sv. Vozárová, ktorá prešla peklom teroru Páلكovej skupiny a ktorá sa ku svojmu dojčenému dieťaťu vrátila po dvojdňovom zaistení 15.6.1981 len vďaka tomu, že pojala vymyslené konštrukcie o znásilnení a vražde Ľudmily Cervanovej do svojej výpovede, korunnou svedkyňou, na ktorej výpovediach bola celá trestná vec postavená. U svedkyňi Vozárovej sa totiž plk. Páلكovi a neskôr vyšetrovateľom podarilo to, o čo sa márne snažili u jej predchodkyň, svedkyň Miegovej, Kolárovej a Beňovej. Totiž vyrobiť svedka, ktorý sa celého vykonštruovaného trestného činu mal zúčastniť a ktorý bude usvedčovať všetkých obvinených. Nezáležalo na tom, že tieto usvedčujúce výpovede boli vynútené viacerými zaisteniami, hrozbami trvalého odlúčenia od rodiny a od kojeného dieťaťa. Od zlomenej osoby, ktorá si uvedomovala iba svoju bezmocnosť. Preto sa jej nespochybniteľná účasť na vodáckom sústreďení musela stať pre vyšetrovateľov a prokuratúru nočnou morou a zlým snom. Trojročná mravenčia práca na vyfabrikovaní trestného stíhania, v tej dobe už korunovaná uväznením siedmich páchatel'ov, z ktorých už štyroch sa už podarilo vynútiť priznanie, sa začala rúcať. Ako prvý zareagoval prokurátor, ktorý sv. Vozárovú preventívne za jej trúfalosť ihneď vzal do väzby. A potom už nasledovala majstrovsky kreatívna práca vyšetrovacieho tímu, ktorej výsledkom bolo vytvorenie absurdnej fikcie označenej za skutočnosť. Fikcia spočívala v tom, že študentka Vozárová sa večer dňa 9.7.1976 nepozorovane vytratila z tábora, kde zanechala svoje spolužiačky a hnaná zvláštnou túžbou po tanci po dvojkilometrovej prechádzke po poľnej ceste si už na hlavnej ceste stopla auto do Bratislavy. V Bratislave ju akýsi inštinkt doviedol na diskotéku do Mlynskej doliny, kde na veľkú radosť stretla niekoľkých svojich rodákov z Nitry. Hnaná neutíchajúcou túžbou sa dobre zabaviť, odviezla sa s nimi na akýsi privát, pričom cestou jej priatelia uniesli aj jej kolegyňu medicčku. Zábava sa zvrhla na niekoľkonásobné znásilnenie a následné zavraždenie Ľudmily Cervanovej. Plnú zážitkov ju potom Roman Brázda nadránom doviezol k stanovému táboru, kde v tichosti a nikým nepozorovaná vklzla do spacáku, aby ráno okolo 7 hodiny vstala čerstvá a pokračovala v dobrodružnom splave rieky Hron. Súdny človek nemôže takýto príbeh označiť inak, ako za absurdnú fikciu. Fikciu, ktorá však zabezpečila sv. Vozárovej po mesačnej väzbe možnosť znovu objasť svoje dieťa. Musela sa však prokurátorovi písomne zaviazasť, že už nikdy a ničím nespochybní svoju účasť na znásilnení a vražde Ľudmily Cervanovej. Fikcia, ktorá prokuratúre zachránila nádej, že ťažko sa rodiacu trestnú vec ukončí podaním obžaloby. Fikcia, ktorú Krajský súd v r. 1982 a Najvyšší súd v r. 1983 povýšili na hodnoverný usvedčujúci dôkaz.

Vážený senát Krajského súdu,

vo svetle celého vykonaného dokazovania v tejto trestnej veci a po jeho vyhodnotení, najmä s poukazom na závažnosť dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní pred Vaším senátom vyslovujem presvedčenie, že pri vynesení zrušeného rozsudku na tomto súde v r. 1982 došlo k justičnému omylu. Justičnému omylu, ktorý natrvalo poznačil tých, ktorí sa stali jeho obeťami, ich rodinných príslušníkov a žiaľ i mnohých svedkov, ktorí na tomto akýmkoľvek spôsobom participovali. Justičný omyl, ktorý vznikol len preto, aby vtedajšia spoločnosť mohla deklarovať pred verejnosťou svoju schopnosť vysporiadať sa s každým páchatel'om akéhokoľvek zločinu a to bez ohľadu na čas, bez ohľadu na postavenie páchatel'a či jeho príbuzných. Justičný omyl, ktorý vtedajšia spoločnosť považovala za menšie zlo ako priznanie, že nie vždy sa podarí páchatel'a zločinu nájsť, zákonným spôsobom a bez akýchkoľvek pochybností usvedčiť a potrestať. Justičný omyl, ktorý v ľudskej spoločnosti nebol prvým a žiaľ ani posledným.

Vážený senát, máte výnimočnú možnosť tento justičný omyl napraviť. Napraviť tak, že obžalovaného Ing. Františka Čermana a obžalovaného Ing. Pavla Beďača spod obžaloby podanej pred 22 rokmi v plnom rozsahu oslobodíte. Nech Vás pri Vašom rozhodovaní vedie zákon a svedomie.

V Bratislave, dňa 15.1.2004

JUDr. Allan Böhm